

Pohled Ivana Hoffmana do křišťálové koule: Budoucnost Evropy, kterou z prognóz expertů neuvidíte

- CZ24 News | 16. října 2022

EU: Viděli jsme stovky grafů a tabulek, jak se zelená Evropa stane lídrem světa. „Ukazuje se, že přání bylo otcem myšlenky a je víceméně jasné, že se Evropa z někdejšího lídra inovací a pokroku stává skanzenem,“ konstatuje Ivan Hoffman. Místo prognóz expertů bychom si klidně mohli vzít křišťálovou kouli. A z ní bychom se měli pokusit vyčíst věci, na které experti odpovědi nemají.

Předvídat budoucnost je dar, kterým disponují jasnovidci. Moderní člověk je ale k mystice skeptický. Před věštěním z křišťálové koule upřednostňuje závěry prognostika, který budoucnost projektuje z empirických dat a společenských trendů. Mrzuté je, že úspěšnost prognostiků se příliš neliší od toho, co eviduje jasnovidec v křišťálové kouli anebo cikánka v kartách.

Nemusí to ovšem být nevyzpytatelnost prozřetelnosti, co kazí prognostikům předpovědi. Budoucnost bude vždy rovnici s množstvím proměnných a největší komplikací vždy bude lidský faktor. Prognózy ekonomického růstu a prosperity založené na pyšném předpokladu evropské kreativity a výjimečnosti dnes jaksi nedávají smysl. Ukazuje se, že přání bylo otcem myšlenky a je víceméně jasné, že se Evropa z někdejšího lídra inovací a pokroku stává skanzenem.

Na vedlejší kolej odbočila Evropa konverzí k zelenému náboženství a fanfarónským odstřižením se od levných energií. Dekarbonizace je totiž ekonomicky sebevraždná, pokud ji nemůžeme vnutit konkurenci. A na to, abychom přinutili respektovat naše, respektive německé ekologické vize a fantazie zbylý svět, tedy Asii, Afriku a Ameriku, nemáme armádu a dostatek tanků, raket, sebevraždných dronů atd. Divné je, že si toho prognostici nevšimli, a pokud ano, že jim to politici neuvěřili. A když už jim nevěřili, že alespoň nenahlédli do křišťálové koule. Protože v té to bylo určité.

Nemá smysl lamentovat nad rozlitém mlékem. Proces deindustrializace Evropy lze krátkodobě přibrzdit, ale už ho nelze zastavit. Evropský průmysl se částečně odstěhuje za levnější energií a částečně zkrachuje. Evropa se z vyhledávané destinace, kam se emigrovalo za bezpečným a pohodlným životem ze štedrých sociálních příspěvků, stane zanedbanou, chaotickou a rozhádanou periferií.

Protože ale každý konec je začátkem něčeho nového, není na škodu už dnes studovat křišťálovou kouli, ukrývající tajemství evropské budoucnosti. Od jakého dna se v budoucnu odrazíme? Co z toho, čemu jsme uvykli, přežije? Co budeme postrádat a o čem z toho, co jsme měli za důležité, s překvapením zjistíme, že to bylo zbytné? Musí se EU nejprve rozpadnout na jednotlivé státy, které se naučí samostatnosti, aby k sobě později našly cestu jako rovný s rovným? Anebo se voličům podaří vyměnit neschopné elity, zkorumpované korporacemi, za lídry, kteří přijdou s celoevropským konsensem a EU chytí druhý, tentokrát nikoli byrokratický, nýbrž demokratický dech?

Z křišťálové koule ale především stojí za to zjistit, až jak nás politici zavlečou do války, jaké budou materiální škody, kolik nás přežije, čili v jakém rozvalu nás zastihne mír. V historii tomu vždy bylo tak, že po válce k sobě lidé byli lepší, v nouzi si pomáhali. Na troskách minulého se vždy plánuje lepší svět. Jasnovidec by měl v křišťálové kouli pozorovat budovatelské nadšení lidí po katastrofě.

Něco, co dnes prognostik nemůže vyvodit z neúprosně špatných dat a z hrozivých trendů.

Cokoli se ale v křišťálové kouli ohledně evropské budoucnosti objeví, bude to dobrá zpráva. Špatné bude, když už v té kouli o nás nebude nic.

[ZDROJ](#)